

i saa høj Grad ind paa Laan, som vi desværre ere komne i den senere Aarrække, og det er heldigst, at en Embeds- og Bestillingsmand kan leve — og det bør han ogsaa indrette sig paa — af de Indtægter, som Stat eller Kommune giver ham. Men der kan jo komme forskellige Vanskeligheder frem. Det er klart, at en bestemt Indtægt rækker ikke saa langt hos en Familiefader, som har 6 à 8 Børn, som hos en, der er fri for Børn eller maaske er ugift, og Sygdom og mange andre Forhold kunne støde til, som kunne gøre det nødvendigt for ham, at han maa stifte Laan. Men Adgangen til at stifte Laan, i alt Fald ved Hjælp af Staten, bør være saa lille som vel muligt, og vi foreslaa derfor, at en saadan Pantsætning af en Del af Gagen ikke skal kunne ske uden i Henhold til Bestemmelser, som ere autoriserede af Finansministeriet. Men enhver vil være klar over, at naar den paa-gældende Embedsmand kan tilbyde den, hos hvem han vil optage Laanet, at han selv kan hæve Afdragene ved vedkommende Kasse, har han derved Midlet i Hænde til at faa Laan paa ganske anderledes gunstige Vilkaar, end om saadant ikke var Tilfældet, og navnlig vilde vi ganske sikkert ved en saadan Ordning kunne befri en Mængde Embedsmænd for at komme i Aagerkarles Kløer, og det vilde være et ikke ringe Gode, som derved kunde opnaas. Jeg vil derfor herved anbefale det fremsatte Forslag til den højtærede Finansministers og det høje Tings Velvillie og haaber, at det maa kunne lykkes i Aar at faa denne Sag gennemført.

Finansministeren (Brun): Ligesom den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Ellinger) nærer jeg en vis Betænkelighed ved at gøre Adgangen for Embedsmænd til at opnaa Laan særlig let, men paa den anden Side maa jeg indrømme, at der gives Tilfælde, hvor det er nødvendigt for disse Mennesker at optage Laan, og hvor det vilde være skæbnesvangert for dem, om de ikke havde nogen Mulighed for at faa saadanne Laan under en vis Kontrol fra Statsmagtens Side.

Det Forslag, som her er indbragt, har, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne omtalte, to Hensigter, den ene at samle de gældende Bestemmelser, hvorved Lønninger, Tjenesteindtægter, Pensioner, Understøttelser, Ventepenge osv. beskyttes mod Pantsættelse, Transport eller anden Overdragelse, Eksekution osv. Mod denne

Sammendragning af disse Bestemmelser i en enkelt Lov kan der selvfølgelig ikke rejses nogen berettiget Indvending. Den anden Hensigt er at regulere de gældende Bestemmelser for, i hvilke Tilfælde og under hvilke Omstændigheder denne Beskyttelse kan bortfalde ved frivilligt Afkald, saaledes at der gives en vis Frihed til at optage Laan mod Pantsætning. Saadanne Bestemmelser findes der nu for de fleste Embedsmænd og Bestillingsmænd, saa for saa vidt kan der ikke være nogen Betænkelighed ved at faa nye og maaske bedre Regler for dette Forhold. Den eneste Betænkelighed, man kunde have, gælder Militærpersoner, som under visse Forhold ere nødte til at have en Beskyttelse for deres Gage, saaledes at den ikke under nogen Omstændigheder kan røres. Dette gælder f. Eks. for Officerer og Underofficerer i Krigstid.

I dette Lovforslag ere Officerer og Underofficerer, i det hele Personer af Militærklasserne, stillede lige med andre Tjenestemænd og have den samme Adgang til at opnaa Laan paa de samme Vilkaar, som de andre have, men paa den anden Side er der sat saadanne regulerende Bestemmelser, at Ministeriet til enhver Tid er Herre over, hvorvidt der kan gøres Indgreb i disse Militærpersoners Gage, saa derved ere Betænkelighederne efter min Mening ikke saa lidt fjernede.

Lovforslaget kunde maaske nok trænge til Forandring paa enkelte Punkter. Det udmærker sig ved en Del Vidtløftighed paa Steder, hvor den er overflødig, saaledes at Vidtløftigheden nærmest skader Forstaaelsen. Jeg skal f. Eks. henvise til § 3. Der er de sidste 3 Linier overflødige, idet man kunde anvende Ordene „den anvisende Myndighed“ i Stedet for „det Ministerium, paa hvis Budget Lønningen osv. er bevilget eller hvorunder de særlige Fond hører, og til Formanden for vedkommende Kommuneraad, hvis Beløbet udbetales af en Kommunekasse“. Det er efter min Mening en urimelig Vidtløftighed, og desuden finder jeg det reelle Indhold forkert. Det er nemlig ikke Formanden for det vedkommende Kommuneraad, Sagen skulde appelleres til, jeg maa antage, det er til Kommuneraadet.

I Begyndelsen af § 3 staar, at „for saa vidt den Kasserer, der udbetaler de i § 1 nævnte Lønninger m. m., skønner, at den hertil berettigede ved Fuldmagt tilsigter at omgaa Reglerne i § 2, er han berettiget til at nægte at udbetale Beløbet.“ Den Regel kan heller ikke opretholdes,